

# Když ulice promluví

## BOŠICKÁ A ŘÍČANSKÁ

**Kam se dnes vypravíme a jaká ulice bude vyprávět svůj příběh? Rád bych zde přiblížil dvě vinohradské ulice, které získaly své názvy od obcí a nacházejí se nedaleko od sebe. První je krátká Bošická ulice, jež je známá asi spíše místním obyvatelům, druhá se jmenuje Říčanská a je pěší zkratkou z Benešovské do Ruské ulice.**

Bošická ulice leží mezi ulicemi Hradešínská a Na Zájedzu. Svůj název nese teprve od roku 1975, ale existovala zde již dříve. Pojmenování dostala podle vesnice Bošice ležící v okrese Kolín. Na mapě bychom ji našli východně od města Kouřim a dnes je součástí obce Svojšice. Žije zde sice jen 130 obyvatel, ale první písemná zmínka o vesnici se odvolává k roku 1088. Místní obyvatelé mohou využít i svou vlakovou zastávku na trase Pečky–Kouřim.

### Na výlet do Říčan

Je to k neuvěření, ale Říčanskou ulicí můžeme chodit takřka sto let. Svůj název totiž dostala již v roce 1925. Během druhé světové války se na mapy dostala německá podoba města Řičany, tedy Ritschan. Výsledkem tak bylo pojmenování Ritschaner StraÙe.

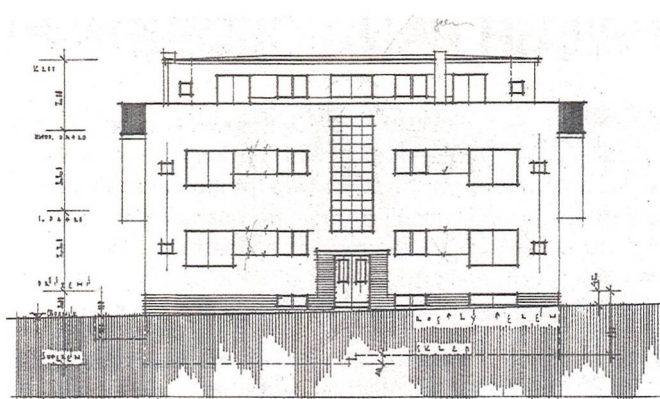
Jak již bylo naznačeno, pojmenování vychází z města Řičan rozkládajícího se jihovýchodně od Prahy. Leží v okrese Praha-východ ve Středočeském kraji. Žije zde přibližně 17 tisíc obyvatel a také Řičany mají svou vlakovou zastávku. Tato železniční trať směřuje z Prahy do Benešova. Naopak z Řičan do Prahy teče říčka Rokytka.

Pokud bychom sem vyrazili na výlet, tak jistě stojí za návštěvu zřícenina hradu z druhé poloviny 13. století nebo kostel svatého Petra a Pavla. Svě jméno si vybudovalo přírodní koupaliště Jureček.

### Říčanská ulice č. 3

A čím je vlastně Říčanská ulice tolik zajímavá? O tom vypráví Zdenka Šrámková v knize Věry Pavlové *Vzpomínky na Otta Pavla*: „Nikdy nezapomenu na činžovní vilu na Vinohradech v Říčanské ulici č. 3. Dvorek, zahrada, první patro – vizitka: Věra a Ota Pavlovi. Tenkrát byl první jarní den a psal se rok 1973. Objali jsme se a dýchl na mě přepečlivě uklizený byt laskavostí útulného domova. Otova pracovna měla okna do zahrady. Při větru se jich dotýkaly koruny vzrostlých smrků.“

Místo by nám mohl přiblížit také syn Jan Pavel. V knize Vladimíra Kavčiaka *Tu rybu jsem nechytí!* Ota Pavel ve *vzpomínkách syna Jana a bratra Huga* se píše: „Říčanská, pod Orionkou, jak jdete směrem do Vršovic, tak na konci ulice jsou schody. A tam stojí vila, ve které jsme bydleli. Dnes je tam Country rádio. Její poloha byla výhodná zejména pro fotbal, který jsme tam mohli hrát vzhledem k malému provozu. Do zahrady byl vjezd skrz velká vrata, což nám rovněž vyhovovalo. A na druhé straně ulice byla další vjezdová vrata do jiné vily – další ideální branka. Tak jsme mohli hrát fotbal přes ulici. Samotný byt ve vile měl tři pokoje a kuchyň. Kromě nás tam bylo ještě šest partají. Naše bylo první patro.“



Archiv OST ÚMČ Praha 10

### Ota Pavel je spojen s Prahou 10

Spisovatel, sportovní novinář a reportér Ota Pavel, původním jménem Otto Popper, se narodil 2. července 1930 v Praze židovskému obchodníkovi Leo Popperovi a Hermíně pocházející z české rodiny.

Rodina žila v Praze, ale na léto vyrážela do Luhu pod Branovem k Berounce, kde je dnes Pamětní síň Oty Pavla. V tomto prostředí ho otec Leo naučil lásce k přírodě, rybaření, sportu i vlasti. Po okupaci Československa se v roce 1939 přestěhovali do Buštěhradu na Kladensku k rodičům otce. Zde Ota navštěvoval základní školu.

V roce 1943 byli do koncentračního tábora Terezín odvedeni jeho dva starší bratři (Hugo a Jiří) a později odvezli Němci i jeho otce. Otu od podobného osudu zachránil nízký věk a to, že byl ze smíšené rodiny. Doma zůstal s maminkou a nastoupil do kladenských dolů. Po válce se naštěstí celá rodina opět shledala, když se jeho bratři i otec vrátili živí.

Po návratu do Prahy vystudoval dvouletou obchodní školu a navštěvoval jazykovou školu. Nejprve pracoval jako obchodní cestující a poté nastoupil do Československého rozhlasu, kde byl zaměstnán ve zpravodajské a sportovní redakci. Od roku 1956 začala rodina používat příjmení Pavlovi. V té době již vydával své povídky v časopisech. Byl například redaktorem sportovního týdeníku Stadion. V roce 1960 maturoval na večerní střední škole. Byl aktivním sportovcem.

Jako sportovní redaktor cestoval po Evropě. V roce 1962 se zúčastnil slavného výjezdu pražské Dukly do USA. Tento příběh přiblížil v knize *Dukla mezi mrakodrapy*.

Bohužel na zimní olympiádě v Innsbrucku v roce 1964 se u něj začala projevovat vážná duševní choroba, jež ho pronásledovala po celý zbytek života, a dokonce jej v roce 1966 natrvalo vyřadila z práce. V době svého invalidního důchodu literárně tvořil, ale také často pobýval v psychiatrických léčebnách. Zemřel 31. března 1973 na selhání srdce. Pohřben je na Novém židovském hřbitově na Olšanech.

Ota Pavel se ve svém díle zaměřoval na sportovní žurnalistickou beletrii a vzpomínkové knihy ze svého dětství, kde oslavuje i krajinu kolem Berounky. Nejlepší díla přitom napsal právě v době, kdy u něj propukla maniodepresivní psychóza.

Mezi jeho sportovní knihy patří *Dukla mezi mrakodrapy*, *Plná bedna šampaňského*, *Pohár od Pánaboha*, *Syn celerového krále* a *Pohádka o Raškovi*. Autobiografickými prózami jsou díla *Smrt krásných srnců* a *Jak jsem potkal ryby*. Podle jeho povídek natočil Karel Kachyňa nezapomenutelné filmy *Zlatí úhoři* a *Smrt krásných srnců*.

— Michal Ezechel, kronikář MČ Praha 10